

ΑΠ' ΤΗΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΩΝ !

Ο Μαγιάρ και ο Λουδοβίκος 11ος. Μιά άπειλή του Βασιλέως. Η άπάντησις του Μαγιάρ. Πώς πηγαίνει κινεϊς γρηγορώτερα στον Παράδεισο. Ο Ιεροκήρυξ που άνέφερε στα κηρύγματα του ξένα ρητά. Πώς την έπαθε. Ο Ιεροκήρυξ και ο γαϊδουρολάτης. Ένα χαριτωμένο έπεισόδιον.

Ο μοναχός Μαγιάρ, ήταν περίφημος στην έποχή του, για τα τουμητά άντιβασιλικά κηρύγματα που έβγαζε στην Έκκλησία. Κάποτε σ' ένα άπο το κηρύγματά του αυτά, έπειτέθη δριμύνατα και κωμικώτατα έναντίον του βασιλέως για την άθλια κατάσταση της συγκοινωνίας του ύπηρε στη Γαλλία. Όταν ο βασιλεύς Λουδοβίκος 11ος έπληροφόρηθη την αθάδεια αυτή του καλόγερου, του έμήνυσε ότι εάν του μούσει να ξαναμιλήση έναντίον του δά δίσταζε να τον κλείσουν μέσα σ' ένα σακκι και να τον ρίξουν στο ποτάμι. Ο Μαγιάρ όμως άπήντησε άπαθέστατα στον άσλοκό του του διεβίβασ την άπειλή του βασιλέως: — Πες στον κύριό σου ότι, άν έπιελέση την άπειλή του αυτή δ' ν θα κάρη τίποτε άλλο παρά θά με στείλη γρηγορώτερα άπ' αυτόν στον παράδεισο ! Γιατί, έχω μέν θά πάω κολυμπώντας, αυτός δέ θά πάει με τάρμαξί του, από τους άθλιους του δρόμους και ζήτημα είνε άν θά φτάση ποτέ !...

Ο Ιεροκήρυξ Κοτέν, θέλοντας κάποτε να κολακεύση τον καρδινάλιο Ρισελιέ, ο όποιος ήταν μανιώδης με το θέατρο, άρχισε κάποιο κηρύγμα του ως έξής : — Όταν ο Κύριος Ημών Ιησούς Χριστός έτελειώσεν επί του. Θ ε α τ ρ ο υ του Σταυρού το έργο της σωτηρίας μας !...

Σ' έναν άγγλο Ιεροκήρυκα συνέβη κερθ έτων τό έξης χαριτωμένο έπεισόδιον :

Ο Ιεροκήρυξ αυτός είχε την σωνθήεια νάναφέρη στους λόγους του ρητά και φράσεις διαφόρων φιλοσόφων και ποιητών. Μιά μέρα κατά την όποιαν έπρόκειτο να κηρύξη τον λόγο του Θεού πήγε και κάθισε κοντά τον ένας γέρος κύριος με σοβαρότατο ύφος. Ο Ιεροκήρυξ άρχισε να μιλήη. Μόλις ανέφερε όμως, κατά την συνήθη ά του, μερικά ξένα ρητά, ο γρηγορός κύριος του έφώνησε άσκατά δυνατά ώστε να γίνη άκουστός άπ' όλο το έκκλησιασμός :

— Αύτά είνε του Σέρλοκ. Ο Ιεροκήρυξς ταρκαμένος, έξακολούθησε τον λόγο του. Ο γέρος όμως κάθε τόσο τον σταματούσε και του έρχονε να' από ένα δομικί ποιητό ή ζογάρπου από τους όποιους είχε δανεισθή δ αφορισ φράσεις για την όμιλία του ο Ιεροκήρυξ :

— Αύτά είνε του Τίλλοσσον !... Αύτά είνε του Μπλαίρ... Στο τέλος, ο Ιεροκήρυξ έγρασε την ύπομηνη του. Και γυρίζοντας προς τον έκκεντοικό γέρο, του είπε :

— Έάν δέν κόμης τις διακοπές σου θά σέ βγάλω έξω, αθάδαστατε !... Ο γρηγορός κύριος άντι άλλης άπαντήσεως γύρισε τότε και του είπε :

— Έ, ίδού νέλος πάντων που είπες και κάη... δικό σου !...

Ο Ιστορικός Φαβέρ διηγείται πάλιν τό έξης ανέκδοτο σχετικώς με τους Ιεροκήρυκας :

Μά μέρα κατά την όποιαν ο Ιεροκήρυξ Χρυσόσωμος, έκήρυξε τό Εύαγγέλιον ες ένα ναό της Μπαβίλι, ή συγκέντρωσις του κόσμου ήταν τόσο μεγάλη ώστε ή έκκλησία είχε γεμίσει άσφυκτικώς. Ένας χωρικός τότε, ό οποίος βρισκόταν μες στον περιβόλο του ναοσφαιρίου του ναού μαζί με τον γαϊδάρου του υπέθεσαν ότι θά άκουγε καλύτερα άν έβλεπε τις χειρονομίες που έκανε ο Ιεροκήρυξ ένώ έβγαζε λόγια. Για νά το καταφέρη λοιπόν αυτό, ανέβηκε επάνω, στο γαϊδούρι του και προχώρησε έως την είσοδο της έκκλησίας. Έξαφνα ο γαϊδουρός άρχισε να άγκανίζη.

— Θά πάψη τελοσπάντων να φωνάζη αυτό το γαϊδούρι, ναι ή όχι !... είπε τότε κάποιος από τους έκκλησιασμένους.

Ο Ιεροκήρυξ Χρυσόσωμος ένόμισε ότι μιλούσαν γι' αυτόν. Καί, έξω φωνών άπό την όρχη του, έφώνησε τους χωροφυλάκας δειχνόντας τον διαμορφηθέντα :

— Πατάετε έξω αυτόν τον αθάδαστατο, που δέν σέβεται την όμιλία ενός άνηφορολόου του Θεού !... Καί φαντάζεσθε πιά τι έπικολούθησε !...

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΝΥΦΗ

Μιά νύφη άπ' τη Ζαοίτσαινα και πεθερά άπ' τη χώρα έπρόδωσε τη νύνη της στα Τούρκικα τά χέρια. — Σήκα νυφούλα μ' κ' άλλαξε και νύσσου κ' άρματώσου και βράδυ θαρρή ο Κωνσταντής θά να έρθη ο γυός σου. — Τό που τό ξέρεις, πεθερά, τό που τό ξέρεις, μάνα ; — Ψές ήτανε στη Νιάουστα κ' άπόψε στη Κοβάλλα και βράδυ άόρθη στίει του θά έλ'η στους δικούς του — Δέν τό πιστεύω, πεθερά, δέν τό πιστεύω μάνα, ο Κωνσταντής δέν έρχεται, ο Κωνσταντής δέν φάνη, ο Κωνσταντής δέν κίνησε άπ' τής Βλαχιάς τον κάμπο. Μάνα μου τι με πρόδωσε στα Τούρκικα τά χέρια. Στα Τούρκικα κ' άγαρηνά και των Τουρκών τά χέρια. — Άι ντε νυφούλα μ', κ' έρχεται άόρθη ο Κωνσταντής μου — Δέν τό πιστεύω, πεθερά, δέν τό πιστεύω, μάνα. Άλλοι τον λένε πέθανε άλλοι τον λένε έχάθη. Κ' έχω που τον άκαριτωπό τάρα τριάντα χρόνους, θά κάω στον πατέρα μου, θά πάω να με παντρεύη και γά 'μαι νύφη ξακουστή και νύφη ξακουσμένη.

Ο ΘΕΛΙΜΜΕΝΟΣ

Δέν πρέπει έχω να χαίρωμαι ούδδ κραιοί να πίνω Μόν πρέπει νάμαι σ' έρημιά σ' ένα μαρμαροβούνι. Να κείτωμαι τα πίστομα να χύω μαύρα δάκρυα να γεινω λίμνη και γιγαλί να γεινω κρούσι βρούσι. Νο έρχονται ή Κορκοπιανές να πλένουν να λευκαίνουν να πλένουν τα ποδάκια τους τον άσπρο τό λαιμό τους.

Η ΤΡΥΓΩΝΑ

Όδλα τ' άηδόνια την αύγη ούλα λαλούν και λένε, Κ' έχω ή Τρυγώνα ή θλιζερη δέν έχω που να μείνω, να φκιάσο τη φαλούλα μου να βγάλω τά πουλιά μου. Μ' έπιρε τό παράπονο και τό πολύ τερέμη κ' έπίγα και την έρκισα στης Καλαμιάς τον κάμπο. Βάνουν φωτιά σ'την Καλαμιά να κάρουν τον κάμπο, κ' έκαψαν την φαλούλα μου και έκαψαν τά πουλιά μου. Έστ'η και την έρκισα σε ορειμό λίθωρι. πάλι ο πεστριτς κ' έκατσε σπάνω στο λιθόρι, Σήκα πεστριτς μου άπ' αυτός άπό το έπί φαληρά μου και ποδφαγας σ'είτέρι μου και θενα φάς και μένα. Σε ναοτιώριμα θλιβερά και προκοπή δέν κάνεις. Κάλλιο να φάς τα νύχια σου τα νυχοπόδαρά σου Παρά να φάς την περόδικα την άρνοκαλολούσα Το που λαλει την άνοιξή τό Μάη τό καλοκαίρι.

πως αυτό δά θά ήτανε καθόλου δύσκολο... Νά, κ' άπόψε τό βράδυ άκούω, άν βρισκόταν κάποιος με δά πάρη διά της βίας άπό δω μέσα, έχω τη γνώμη πώς αυτό θά ήταν ή σωτηρία μου.

Σηκώθηκα τότε άπ' τη θέσι μου και κατόπιν δά διστάσω καθόλου άκούμπησα τό χέρι μου στον ώμο του και του είπα :

— Πάμε. Μά ένώ τό γκαρσόνι, μέ έφερονε τά καπέλλα μας, ή νέα γά ή την όλοια μου έκανε λόγο ο άγγιστός μου κύριος και ή όποια βρισκότανε τότε στην άγκάλια ενός ύποκειμένου άμιβόλου προελεύσεως σηκώθηκε και μές πλησίον μας γελώντας προκλητικά και προστεινόντας τα κατακόκκινα χείλη της :

— Φύγετε, χρυσό μου ! εώτησε τον καινούργιο φίλο μου. Τι κόρμα. Κι' έχω που ήθελα τόσο να μείνω άπάνω μαζί σου !

Τότε έκείνος γύρωσε προς τό μέρος μου και μου έφίξε μιάν άγορια ματιά άπελπισμένης χαράς. Είπαμε και χωρίλαρος και τα χείλη του τρέμανε...

Τόν φοβήθηκα.

— Βλέπετε, κύριε, — μου είπε άξαφνα με βραχύν φωνή έλέεστε κύριε, τι άνοσηρα πηγαίνατε να κάνετε ; Και θά με πέρνατε και μένα στο λαιμό σας ! Φύγετε ! σάς μωά ! Είμαι ένδοιμος γ' άψησο την εσσηγια μεν να μου φύγη μες άπ' τα χέρια ; Μά όχι ! Ου μείνω ! Θά μείνω μαζί της ! Άχ ! τι εστυχιόμένος που είμαι !